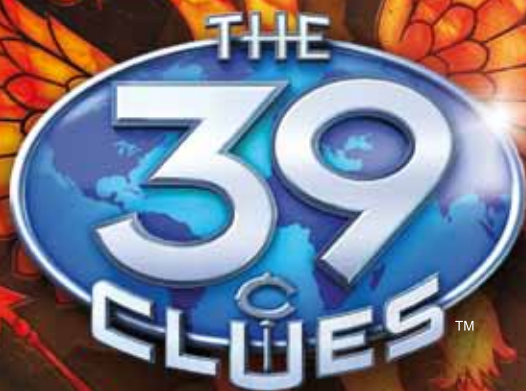

New York Times bestseller sorozat

ÖTÖDIK KÖNYV

SÖTÉT ERŐK

PATRICK CARMAN

A 39 KULCS

A 39 KULCS

SÖTÉT ERŐK

PATRICK CARMAN

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ, 2011

*Rachel Griffith-nek,
a Cahill-univerzum mesterének köszönettel,
amiért segített felfedezni Oroszország kincseit.*

P. C.

1. FEJEZET

Amy Cahill szeretett korán kelni, azt viszont már kevésbé kedvelte, ha arra kellett ébrednie, hogy valaki a hotelszobája előtt kiabál.

– Távirat Mr. Cahill számára!

A szavakat dörömbölés kísérte. Amy ijedten ült fel, rémisztő gondolat hasított belé. *A Madrigálok!*

Újabb kiáltás harsant:

– Üzenetük jött!

Amy és az öccse, Dan, Nellie-vel, a nevelőnőjükkel éjszakára átköltöztek egy másik hotelbe, mert attól tartottak, hogy megtámadja őket az a titokzatos szekta, amelyről olyan kevés bizonyosat tudtak. *A Madrigálok nem sejtik, hogy itt vagyunk, vagy mégis?*

Dan legurult a bolyhos, aranyszínű kanapéról, ahol az éjszakát töltötte, és nagyot puffant a padlón.

– Ne, Irina! Csak Catfish Huntert ne! – kiáltotta a fiú. Amy felsóhajtott. Öccsét megint meglátogatta visszatérő rémálma, amelyben unokanővérük, Irina Szpaszkij, szétszaggatja Dan imádott baseballkártyáját.

– Ébredj fel, Dan! Csak álmodsz!

Amy még sohasem érezte magát ennyire fáradtnak, és mint általában, testvérére aznap sem számíthatott.

– Távirat! – dörömböltek ismét az ajtón.

– Dan... nyisd... ki... az... ajtót!

Amy a párnájába fúrta a fejét, és úgy kiabált.

Tudta, hogy az alvásnak lóttek aznapra. Kikukucs-kált a párna mögül, és az édesdeden alvó Nellie-re nézett.

– Jövök már! Ne olyan hevesen! – tápászkodott fel végül a lány.

Az ajtó előtt megtorpant, szívét ismerős félelem fogta marokra. Mi van akkor, ha most szabadít magukra egy veszélyes alakot?

Ugyan már, Amy, ne ess pánikba!

Amy kinyitotta az ajtót az egyiptomi londinernek. A fiú jóval alacsonyabb volt Amynél, elegáns, aranygombokkal díszített egyenruhát viselt, ami legalább két számmal nagyobb volt a méreténél. Kezében leraasztott borítékot tartott.

– Önöknek jött, hölgyem! Valaki a recepción hagyta.

Amy elvette a borítékot, a londiner pedig közelebb lépett, és várakozón nézett fel rá.

– A recepción hagyták ezt az üzenetet. Önöknek jött, hölgyem.

Amyt idegesíteni kezdte a félig a folyosón, félig a szobában álló londiner.

– Óhajt még valamit?

– Valaki letette a recepciónál – mutatott a borítékra vidám mosollyal.

– Add ezt oda neki, aztán hadd aludjak tovább! – szólalt meg Dan.

A hangja furcsán tompa volt. Amikor Amy megfordult, észrevette, hogy öccse a szőnyegbe beszél. Ahhoz sem volt ereje, hogy megfordítsa a fejét. Ötfontos egyiptomi bankjegyet tartott fel a levegőbe, ami nagyjából egy dollárt érhetett.

Amy becsukta az ajtót. Kíváncsisága felülkerekedett álmoságán. A borítékot mintha régimódi írógéppel címezték volna, amelynek billentyűkészletéből hiányzott a nagy „A”, és véletlenszerűen aláhúzott bizonyos betűket.

Kibontotta, és leült a kanapéra. Egyre sápadtabb arccal futotta át az üzenetet.

Saladin éhesen nyávogott, majd begörbítette a hátát, és belemélyesztette karmait az aranyszínű kárpitba.

– Dan, légy szíves, vonszold ide magad!

Mivel Dan nem mozdult, megemelte a hangját:

– DAN! TÁVIRATUNK JÖTT!!!

Dan felemelte fejét, mintha megpróbálna erőt gyűjteni a felkeléshez. De Amy látta rajta, hogy minden biztató jel ellenére továbbra is alszik. Aztán nagy nehezen mégis felállt, és lehuppant a kanapéra. Nélküli a másik ágy takarója alatt húzta a lóbőrt, iPodjának vékony, fehér vezetéke a fejére pakolt hét párna alól kígyózott elő.

– Ez a csaj képes lenne egy roncsderbyt is végigaludni – jegyezte meg Dan.

– Dan! Figyelj! – tartotta fel a lapot Amy, és felolvasta. – „Kairó Nemzetközi Repülőtér, 328. 56-12-19-es számú csomagmegőrző szekrény. NRR.”

– Úgy hangzik, mint egy csapda, amit az egyik vetélytársunk állított. Rendeljünk valamit a szobaszerviztől, aztán szunyáljunk tovább!

– Szerintem nem csapda – mutatta meg a fiúnak a papírt, hogy alaposan megnézhesse. Amit látott, attól elállt a lélegzete.

DATE: TIME: FILED:	 CAIRO MODERN TELEGRAPH TELEGRAM	DESIGN PATENT NO 349384 - 0245 -5653 - 00345
Cairo Modern Telegraph transmits and delivers messages subject to certain terms and conditions.		
TO: DAN CAHILL		FROM:
Kairó Nemzetközi Repülőtér, 328. 56-12-19-es számú csomagmegőrző szekrény. NRR. A fehér nyírfa alatt Elrejtve sok becses kupak, Egy kisgyerek alája Húsz centi mélyre elásta.		

Álmos Dan távozott, és felváltotta Riadt Dan.

– Erről senki sem tud, még Nellie sem!

– Rajtunk kívül csak Grace volt beavatva. Annak, aki küldte, nagyon közélről kellett ismernie a nagyanyánkat – mondta Amy.

Dan továbbra sem tudott megszólalni a döbbenettől, de Amy sejtette, mi járhat a fejében. Alig egy éve, hogy értékes kupakgyűjteményét – mely dr. pepperes és ritkaságszámba menő, régi coca-colás kupakkal is büszkélkedhetett – Dan nagyanyja kastélyába vitte, ahol az összesen hatvanhárom darabot számoló gyűjtemény egy szupervagány, régimódi szivardobozban kapott helyet. Grace adott neki egy ásót, és felajánlotta, hogy eláshatja a kertben, ha akarja. Csak Amynek és Grace-nek árulta el, hová, és milyen mélyre ásta a kincset, arra az esetre, ha vele valami történne snowboardozás vagy ejtőernyőzés közben. Egy ilyen kupakkollekcióra nem lehet eléggé vigyázni, mondogatta Dan.

Dan a nővérére nézett, akinek zöld szemében megcsillant a reménykedés.

– Lehet, hogy megint Grace próbál meg segíteni rajtunk?

Amy és Dan úgy beszéltek a nagyanyjukról, mintha még mindig élne, és abban a percben úgy érezték, mintha tényleg életben lenne. Szeretett nagyanyjuk, Grace örökségül egy választást hagyott rájuk: vagy zsebre vágnak egymillió dollárt, vagy az óriási hatalommal kecsegtető 39 kulcs nyomába erednek. Amy

alig tudta elhinni, hogy a kulcskeresés közben ilyen rövid idő alatt ennyi minden történt velük. Négy kontinenst szeltek át, és többször megpróbálta eltenni őket láb alól valamelyik kedves rokonuk. Ha egy szemernyi esély is van rá, hogy Grace próbál meg segíteni nekik, Amy tudta, hogy követniük kell a nyomot.

– Indulás! Ne lopjuk a napot!

Dan és Amy áthaladtak a hotel emberektől nyüzsgő hallján, nem vittek mást magukkal, csak egy hátizsákot. Dan ebbe tette imádott laptopját, Amy pedig Nellie mobilját markolta fel, hátha szükségük lesz rá.

– Hagytam Nellie-nek egy üzenetet, hogy elmentünk fánkot venni reggelire. Reméljük, nem megy rá az egész délelőttünk. Először is ki kell jutnunk a reptérre – mondta a lány.

– Ne aggódj, van rá pénzünk! – húzott elő egy köteg egyiptomi fontot, ami nagyjából ötven amerikai dollárt érhetett.

– Helló-belló, taxi-maxi!

Dan feltartotta a pénzt, és várt.

– Nem New Yorkban vagyunk – sziszegte Amy. – Próbálj meg úgy viselkedni, mintha nem most szabadultál volna a diliházból!

Abban a másodpercben, mint a mesében, megállt mellettük egy fekete-fehér autó hatalmas csomagtartóval a tetején.

Egy egyiptomi fickó ugrott ki belőle, és a gyerekek felé intett.

– Gyertek! Gyertek! Itt egy szép kocsi a számotokra!

Dan meglökte Amyt, majd egy „bízd csak Dan bácsira”-pillantást vetett rá. Elindultak az autó felé. A taxisofőr kinyitotta nekik az ajtót, aztán, mint egy nyúl, melléjük ugrott, és lekapta Danról a hátizsákot, majd elindult vele a csomagtartó felé.

– Köszönöm, amígó, de inkább magamnál tartanám, ha nem bánja! – ellenkezett Dan.

Úgy tűnt, a taxisofőr nem érti, hogy mit mond, ezért Dan kikapta kezéből a hátizsákját, markába nyomott egy tízfontost, és mint egy kommandós, bevettette magát a hátsó ülésre.

Amy fülig vörösödött, és valami bocsánatkérés-félet dadogott. Azt gyanította, Dan egy hosszú és kínos pillanatokban gazdag délelőtti tartogat a számára.

– Iparkodjon, haver! – folytatta Dan ugyanabban a stílusban. – A reptérre, de gyorsan!

– Nem véletlenül becéznek „Villámnak”! – vigyorzott a sofőr, aztán miután majdnem Amy lábára csapta az ajtót, beugrott a volán mögé.

– Látnod, nővérkém? Nem kell parázní! Ezt a fickót nekünk találták ki. Csak dőlj hátra, és *relaxááááááálj!*

A taxi kerekei (és Dan) felsikoltottak. A jármű kilőtt, és száguldva szlalomozni kezdett a forgalomban, mint egy elszabadult dodzsem. Amy először Dannek csapódott, aztán az ajtónak, miközben a dudáló buszokat és a dühösen integető gyalogosokat kerülgették.

Amikor a sofőr kicsit lelassított, Amy megfordult, és észrevette a hátuk mögött közeledő újabb problémát. Rémulten meredt öccsére.

– Azt hiszem, a sofőrünk vezetési stílusa hagy némi kívánnivalót maga után. Szólok is neki, hogy vegyen vissza – mondta Dan.

– Ne! Épp ellenkezőleg! Mondd neki, hogy taposson a gázba! – kiáltotta Amy.

Dan pillantása rémült nővére mögé siklott, és kiszúrta az autók között kanyargó világossárga Vespát. Egy lila tréningruhas alak vezette, aki akkora volt, mint egy szekrény.

– Hamilton Holt!

Hamilton Holt volt az, a Holt-klán egyik tagja, akik szintén részt vettek a 39 kulcs utáni hajzában. Amikor Amy utoljára találkozott vele, a fiú biztos volt benne, hogy a tokiói metróalagútban végzi.

– Gyorsabban! – kiáltotta Amy, de a sofőr a füle botját sem mozgatta. Dan kihúzott egy újabb tízfontost, és az első ülésre dobta.

Ez már hatott. A sofőr padlógázzal kilőtt. A következő tíz percben Dan addig dobálta a tízfontosokat az ülésre, amíg Hamilton Holtot le nem rázták. Amikor a taxi lefékezett a kairói reptér előtt, Dan megtapogatta a zsebét. Üres volt.

– Semmi baj! – mondta a sofőr fülig érő szájjal. – Fizettél eleget!

– Szép munka volt, tökfej! Most itt ragadtunk a reptéren egyetlen fitying nélkül. Nellie imádni fog

bennünket, ha felkel, és rájön, hogy lenyúltuk a mobilját, elköltöttük a készpénzünk nagy részét, és valakinek vissza kell fuvaroznia bennünket a reptérrel. Ráadásul még fánkot sem szereztünk! Lehet még ennél is rosszabb?!

– Sajnos, igen – felelte Dan.

Amy szíve összeszorult, amikor a hátuk mögött lefékező fekete limuzin ajtói kinyíltak.

Ian és Natalie Kabra, a kulcsvadászat mezőnyének még a Holtoknál is sokkal veszélyesebb tagjai, színre léptek.

2. FEJEZET

Az esetek nagy többségében Dan inkább állított volna be egy szál alsógatyában az iskolába, mint hogy beleüsse az orrát testvére szerelmi életébe. De a mostani eset nem számított ezek közé.

Ian Kabra képén akkora gúnyos mosoly ült, mint Texas, ahogy a szokásos magabiztossággal kiszállt a limuzinból. Dan a nővérere pillantott. A fiú észrevette, hogy Amynek remegni kezd a keze.

Ez a srác – ez az *ogre* – nem csak elhitette a nővérével, hogy kedveli, de még csapdába is csalta őket egy barlangban. Aztán sorsukra hagyta mindkettőjüket.

Eljött az idő, hogy megfizessen neki.

– Neked aztán van bőr a képeden! Ide mered tolni, azután, hogy megpróbáltál megölni bennünket?! – kiáltotta Dan.

– Ne vessük el a sulykot! A kisöcsédnek nagyon eleven a fantáziája! – lépett Ian Amy felé. – Ugye, tudod, hogy szándékosan sohasem bántanálak...

Dan tudta, hogy Amy válasz helyett csak dadogni fog. Nem fogja hagyni, hogy egy ilyen alak sündörödjön a nővére körül.

– Egyben vagy? – kérdezte Amytól selymes hangon Ian.

– Jól vagyok – felelt a lány, és csak a szája remegett meg egy kicsit.

Dan folytatta a támadást.

– Ül vissza az autószőrnyedbe, és hagyj békén bennünket!

Ian egy félmosollyal Amyre nézett, aztán lazán a taxisofőrhöz sétált.

– Rendben, forma egyes barátom, elég hosszú ideig feltartottuk magát, bár azt hiszem, ez kárpótolja majd...

– Mit akar ez jelenteni? – kérdezte Dan a reptéri forgóajtó felé pillantgatva.

Ian egy összegumizott pénzköteget vett elő, és átadta a taxisnak, mire a sofőr egy karcsú, modern mobilt nyújtott a fiú felé.

– Drága játékot játszotok, srácok! – dugta zsebre a sofőr a fizetségét.

– A kémkedést a GPS feltalálása nagyban megkönnyítette, nem gondoljátok? – kérdezte Ian.

Ian húga, Natalie úgy szállt ki a limuzinból, mint egy körülrajongott filmsztár, akinek épp most kell végigmennie a vörös szőnyegen.

– Ezekben a ruhának titulált göncökben aludtatok, vagy mi?

Dan a cipzáros kapucnis pólójára nézett, ami olyan volt, mintha most húzták volna ki a kutya szájából. *Hoppá!* Lebukott, tényleg a pulcsijában aludt.

– Nem tudtad, hogy a gyűrött a menő? Ha nem hiszed, kérdezd meg Jonah Wizardot, ő majd felvilágosít!

– Könnyítsük meg egymás dolgát, és áruljátok el, hogy mit kerestek itt! – mondta Ian, és közelebb lépett Amyhez és Danhez. Amy nem tudta levenni a fiúról a szemét, úgy bámulta, mint egér az éhes kobrát.

A taxisofőr nevetni kezdett a jeleneten, aztán beszállt a kocsijába, majd indított. A kipufogóból fekete füst csapott ki, és a füst bekormozta Natalie arcát, aki sikítva tapogatni kezdte haját. Dannek ez éppen kapóra jött.

– Gyerünk! – ragadta meg Amy karját, és a forgóajtó felé vetették magukat. De Ian résen volt, és elkapta Amy másik karját. Dan erre húzta a lányt, Ian arra. Az emberek bámulni kezdték a közjátékot.

– Engedd el a nővéremet!

– Eddig azt hittem, szereti, ha a kezét fogom. Tévedtem volna, Amy? – kérdezte Ian.

Amy válasz helyett lendületből úgy sípcsonton rúgta Iant, mint még senkit életében. Szinte hallani lehetett a reccsenést. Ian elengedte a lányt, majd egy lábon kezdett ugrálni, amíg Amy és Dan a forgóajtó felé rohantak.

– Telitalálat!

– Viszlát, balekok! – kiáltotta vissza a válla fölött a lány.

– Elkapni őket! – üvöltötte a botladozó Ian Natalie-nek és faltörőkos-fejű sofőrjüknek.

Miután beértek a reptérre, Dan és Amy rohanni kezdett a gurulós bőröndöket húzó utasok között, de Ianék a nyomukban maradtak.

– Erre! – húzta be Amy egy magazinokkal és édességekkel zsúfolt boltba a fiút. Egy másodperccel később már kint is voltak, és átrohantak a következő üzletbe. Dan mérget mert volna venni rá, hogy sikerült lerázniuk a Kabrákat, de amikor óvatosan kikukucskált egy sarok mögül, észrevette a bicegő Iant, aki éppen a mobilját nézte.

– O-ó! Azt hiszem, nyomkövetőt raktak ránk – mondta Dan.

Dan lekapta a hátizsákját, és húzogatni kezdte a rekeszek cipzárjait. Az első rekesz alján egy másik mobiltelefon lapult, ami szorgalmasan jelezte a helyzetüket.

– A második csel! – mondta Dan. – A taxis bizonyára akkor rejtette el benne, amikor megkaparintotta néhány pillanatra a hotel előtt.

Amy újból kikukucskált a sarok mögül, a Kabrák ijesztően közel jártak.

– Add csak ide! – vette el a mobilt öccse kezéből.
– Majd én megmutatom, hogy kell bánni Ian drága játékszereivel!

Amy és Dan újból áttörtek a széles folyosón hömpölygő emberáradaton, és a mobilt egy elhaladó babakocsiba pottyantották. Ezután beugrottak egy könyvesboltba, és elbújtak az első kezükbe akadó könyv mögött.

A babakocsit egy anyuka tolta, aki szemlátomást késésben volt, és úgy vágatott csemetéjével, hogy az emberek nem győztek elugrálni előlük.

A Kabrák annyira belefeledkeztek Ian telefonjának bámulásába, hogy elmentek előttük, és futottak tovább.

– Ügyes húzás volt! – dicsérte meg Dan. – Remélem, az a kölyök alaposan összenyalazza majd a drága szerkentyűjüket, mire visszaszerzik.

Amy győzedelmes mosolyt villantott Danre. A Kabrák – és különösen Ian – sikeres átverése visszacsémészett némi Cahill-tüzet a lépteikbe.

– Keressük meg a szekrényt!

A harminc centi széles szekrény meglehetősen tele volt. A benne talált három tárgyat Amy egyenként pakolta ki.

– Ez egy papírnehezék lehet – vett a tenyerére egy mézszínű üveggömböt.

– Hadd nézzem! – nyúlt érte Dan.

– Arról ne is álmodj! Amilyen kétbalkezes vagy, még elejtenéd, és ezer darabra törne! Majd én meg nézem.

Dan nem ellenkezett. Lelki szemei előtt megjelent a hosszú reptéri folyosón végigguruló gömb csábító képe.

– Tartsd egy kicsit jobban a fénybe! – kérte Dan.
Amy összehúzott szemmel a gömbbe nézett.
– Nekem egy szobának tűnik, amiben egy anya ül.
– Honnan veszed, hogy anya? – kérdezte Dan.
– Mert egy kisbabát tart a kezében, tökfej!
Amy szemügyre vette még közelebbről.
– Mintha három betű lenne a falon, C SZ V, és...
jaj... Azt hiszem, egy szem bámul vissza rám a másik
falról.

– Elég ijesztő...

Amy odaadta Dannek a gömböt, és utasította, hogy tegye a hátizsákba a következő, alaposabb vizsgálatig. Dan utálta, ha hároméves kisfiúként kezelték, ráadásul ismét elfogta a kísértés, hogy a mézszínű gömböt végiggyurítsa a folyosón. De ellenállt a kísértésnek, és a papírnehezéket ismét a fénybe tartotta.

– Észrevetted a kulcsot?

– Kulcsot?! Miről beszélsz?

– Az alján – fordította meg a gömböt Dan. A szoba padlója alatt elrejtve egy kis kulcsot találtak. – Ha eljön az idő, kiveszem belőle.

– Vajon mit rögzíthettek ezzel a papírnehezékekkel?

– húzott ki Amy egy vékony, tenyérynyi nagyságú pergament. A pergamenen látható díszes betűket és számokat néha vízszintes vonalak szakították meg.

RGO-GOU AD
OKUASZ
ENB-RGKRUTIEAI
KPEU-NTREX
AIEBRASZANANG
JBESZRASZQNK

– Valakinek nagyon nehezen ment a betűzés – mondta Dan. A betűk csoportosítása a fiú számára valahonnan mégis ismerős volt, de nem jött rá, honnan. Zavarta, hogy korog a gyomra.

– Van valami kaja abban a szekrényben? Valamit ennem kell. Az agyamnak... édességre... van... szűkéje.

Amy meg sem hallotta Dan nyafogását, és benyúlt a szűk szekrénybe. Az alján egy jókora dobozt talált.

– Remélem, tele van rizses csokival – tépte ki a dobozt Amy kezéből.

– Hé, mit művelsz?! Nem lehetne óvatosabban!?

Dan szerette volna megrántani Amy bugyiját, hogy jó alaposan bevágjon a fenekébe, de Amy gyorsan lecsillapította.

– Bocsánatot kérek, oké? Egyszerűen csak ideges vagyok. Kinyithatod.

Dan levette a tetejét, beletúrt, és kitört belőle a nevetés.

– Ezt nézd, ki vagyok! Tizenkilenc éves hippi San Franciscóból – mutatta Dan a két útlevelet egyikét, egy tökéletes hamisítványt, ami Dan nevére szólt. A fotón Dan kecskeszakállal és bajusszal volt látható, orrán John Lenon-szemüveg csücsült.

– Most már tényleg kíváncsi lettem a másikra is – mondta Amy. Amikor Dan kinyitotta a második útlevelet, Amy majdnem hanyatt vágódott.

– Akárki is vágta a hajadat, ideje leváltanod! – jegyezte meg a fiú.

Amy kitepte Dan kezéből az útlevelet. A képen fekete parókát viselt, és divatos, vörös keretes szemüveget.

– Húszéves vagyok!

Dan előhalászta az álszakállt, és megpróbálta felragasztani. Amikor Amy szemüvegét és parókáját kikapolta a dobozból, hogy ne legyenek neki útban, a paróka alól egy puhafedeles könyv bukkant elő. Amy nyomban kiszúrta. Dan tudta, hogy szerelem volt ez első látásra.

– Egy orosz útikönyv! Ráadásul használt, mintha valaki már magával vitte volna egy hosszú útra – jött izgalomba a lány.

– Nekem száz oldal dögunalomnak tűnik.

– Lehet, hogy ez is Grace útikönyve volt...

Dan nem akarta hamis illúziókba ringatni magát.

– Akkor is dögunalom.

De Amyt máris rabul ejtette. Amy azokat a kopott borítójú, számárfüles könyveket szerette a legjobban, amikre már nem kellett annyira vigyázni, amiknek már múltjuk volt, mert ki tudja, hány utazó birtokolta őket előtte. Amikor átpörgette, két jegyet talált a lapok között.

– Két repülőjegy az oroszországi Volgográdba. A nevünkre szól – nézett Amy az órájára, majd hozzátette: – Miért tart valaki annyira hülyének bennünket, hogy felpattanunk az első Oroszországba tartó gépre, ami ráadásul egy óra múlva indul...

– Ezt nézd! – kiáltott fel Dan, mert a doboz alján lapult még valami. Dan ennek örült a leginkább az ajándékok közül. Magasra tartotta a nevére kiállított csillogó-villogó arany Visa kártyát.

– Béke, szeretet és a nevemre szóló Visa kártya, ami még ARANY IS! ARANY! Vegyünk fánkot! Videojátékokat! Számítógépeket!

– Nyugi, Dan! Megijesztesz.

Amy feltetette a fekete parókát, és aládugdosta saját, vörösesbarna tincseit. Miután ezzel végzett, kinyújtotta a nyelvét. A vörös szemüveggel gyakorlatilag felismerhetetlenné vált.

– Elég furán nézel ki – állapította meg Dan.

– Te meg komplett idiótának látszol abban a maszkában.

– Kösz.

Dan megfordította a kezébe került lapot. Még a szívverése is elállt. Amikor felnézett, eltűnt a tekintetéből minden kópéság.

– Amy...

– Mi az, Dan?

A lány el akarta venni tőle a pergament, de a fiú ösztönösen hátrább lépett. Az a kincs volt, amit nem állt szándékában kiadni a kezéből. Dan a testvérére nézett.

– Azt hiszem, tényleg el kell érünk azt a gépet.

MACSKA-EGÉR JÁTÉK

A tizennégy éves Amy Cahillt és öccsét a távoli Oroszországba csalja a titokzatos NRR távirata. Messzire az egyetlen személytől, akiben megbízhatnak.

Ezzel kezdetét veszi a hajsza a náci által elrabolt kincsért, mely során fellebben a fátyol az orosz cári család meggyilkolásának titkairól. Az oroszországi kincsvadászat a Lucianek által állított csapdának tűnik, de a csalinak nem tudnak ellenállni...

Vajon mekkora kockázatot vállal Amy és Dan azért, hogy rájöjjenek, mi történt valójában szüleik halálának éjszakáján?

OLVASD EL!

FEJTSD MEG A REJTÉLYT!

TUDD MEG A TITKOT!

Kövesd Amy és Dan Cahillt
a világ körüli hajszában,
ami a 39 kulcs
megszerzéséért folyik!

